

UNELTE PENTRU SCHIMBARE

ALEGORII

ISIBIU 2007

pagina lăsată intenționat albă

Cuprins

Despre ce este vorba în această carte?	5
În loc de „Cuvânt înainte”	7
Viziunea de ansamblu	
Orbii si Elefantul	9
Nimic nu e ceea ce pare	11
Stapanul cadoului	13
Cum se naste o paradigma	15
Iubirea si Timpul	16
Trenul Vietii	17
Cele trei cai	19
Sa iubesti total si cu adevarat	21
Cei trei Mosnegi	23
A fii... pur si simplu	24
Arderea lui Buddha	25
O bijuterie valoroasa si unica	26
Batranul si nepotul	29
Creionul	30
Gradinarul si discipolul	31
Biscuitii...	33
Capcana de Soareci	35
Transformarea interioara	
Cei doi lupi	38
Un cui in inima	39
Povestea vasului crapat	40
Morcov, oua... sau boabe de cafea?	41
Mentorul Chinez	43
Capcana de mistreti	44
Poveste cu un magar	46
Floarea rosie	47
Magia lucrurilor mărunte	
Cu adevarat important	51
Gesturi marunte	53
Doar asta conteaza	56
O dupa-amiaza in parc	58
Lucruri marunte	60

pagina lăsată intenționat albă

Despre ce este vorba in aceasta carte?

Această carte este un produs al proiectului „Unelte Pentru Schimbare”. Ea pune la un loc toate povestirile cu tâlc publicate în cadrul acestui proiect până la data de 20 Decembrie 2007.

Unelte Pentru Schimbare este un site web dedicat ție și dezvoltării tale personale. Îl poți accesa la adresa www.unelte.rrvbium.ro

Proiectul a luat nastere la 26 iunie 2006 ca un newsletter saptamanal de dezvoltare personala, trimis prin e-mail la câțiva prieteni... apoi la prietenii prietenilor si apoi la prietenii prietenilor prietenilor.

Misiunea “Unelte Pentru Schimbare” este aceea de a furniza solutii practice la problemele cotidiene. Acest lucru este realizat prin punerea la dispozitia celor interesati a variate materiale din sfera dezvoltarii personale.

În această carte alegoriile sunt structurate în trei secțiuni:

Viziune corecta

În dezvoltarea personala ne referim la *viziune* ca la înțelegerea profunda a drumului pe care mergem în viața. *Viziunea* este ceea ce ne ajuta sa actionam corect si sa nu ne pierdem. Fara o buna autocunoastere nu putem vorbi de *viziune*, iar lipsa unei *viziuni* ne face să fim asemenea unui vas în derivă.

Transformarea interioara

Gregg Braden, în “Trezirea la Punctul Zero” spune “Dacă mâine ar trebui să plec din această lume, privindu-mi viața pe care am trăit-o până acum, cu toate câte am realizat până în acest moment, m-aș simți eu, oare, împlinit?”

Ce te face pe tine să te simți împlinit?

Magia lucrurilor marunte

Viața e frumoasă dacă știi să observi lucrurile mărunte. Unii nu sunt fericiți, nu zâmbesc niciodată, zicând că nu au motive. Le-ar trebui o vacanță, un premiu

uriaș la Loto, o minune și atunci ar zâmbi. Și nici măcar atunci pentru mult timp. În cadrul acestei secțiuni te invit să descoperi miracolul lucrurilor mărunte.

In loc de „Savant inainte”

Alegoria (din grecescul *allos*, "altul", si *agoreuein*, "a vorbi în public") este un mod figurativ de reprezentare menit sa transfere un înțeles, altul decât cel literar.

Citeam undeva ca alegoriile deschid porti catre acele parti din noi de care nu suntem pe deplin constienti. De asemenea, consider ca o alegorie bine construita cântărește cât sute de carti savante, pentru ca ea poate spune în cuvinte putine adevaruri dificil de surprins.

Alegoriile sunt de fapt povesti, dar un tip aparte de povesti: povesti pentru adulti.

Exista povesti pentru copii si povesti pentru adulti. La copii li se spun povesti care sa le dea încredere în valorile profund umane, în aceste povesti binele triumfa întotdeauna. Apoi copii cresc si vad ca binele nu triumfa chiar întotdeauna, ca Fat-Frumos nu o gaseste întotdeauna pe Ileana Cosânzeana. Povestile pentru copii devin astfel povesti de “adormit” copii.

Povestile pentru adulti, sau “de trezit adultii” sunt cele spuse de adulti altor adulti. Scopul lor este de a extrage învataminte pretioase, de a constientiza “drumul corect” si “secrete” uitate.

Mulțumesc pe această cale fiecărei persoane în parte care a contribuit la strângerea în timp a acestor alegorii din lucrarea de față. Din păcate la cele mai multe din ele autorul îmi este necunoscut.

Orice ajutor acordat în identificarea autorului oricărui din materialele cuprinse aici este înalt apreciat.

Îți doresc lectura placuta în continuare!

Gabriel MOLDOVAN

fondator „Unelte Pentru Schimbare”

Vixione Corecta

Orbii și Elefantul

autor necunoscut

Se povesteste ca la un moment dat, la Buddha au venit un grup de discipoli. “Maestre, aici în sat traiesc o multime de ermiti si intelectuali care se complac într-o continua disputa, unii spunând ca lumea este infinita si eterna, ceilalti ca ea este finita si muritoare; unii spun ca sufletul moare împreuna cu corpul în timp ce ceilalti ca el traieste etern si asa mai departe. Ce poti sa spui Maestre în ceea ce îi priveste?”

Privindu-i, Buddha le-a raspuns, “Cânva demult traia un rege care chemându-si servitorii le-a spus: ‘Adunati-va cu totii, servitori credinciosi, apoi mergeti de strângeti la un loc pe toti oamenii nascuti orbi din împaratie, pentru a le arata un elefant.’”. “Prea bine, marite rege” au spus servitorii, dupa care fiecare a plecat spre a îndeplini voia regelui lor.

Când toti cei nascuti orbi au fost adunati în locul desemnat de rege, acesta a venit în mijlocul lor si le-a spus, “Acesta este un elefant”. Apoi unui orb i-a prezentat capul elefantului, altui orb i-a prezentat trompa, altuia urechea si asa mai departe, spunându-i fiecaruia ca ceea ce i-a aratat a fost un elefant.

De fiecare data când regele prezenta elefantul unui orb, îl întreba pe acesta, “Asadar orbule, ai vazut cum arata un elefant? Spune-mi acum, ce fel de lucru este un elefant?”

Cei carora li s-a prezentat capul elefantului au spus ca elefantul este ca o oala. Apoi cei carora li s-a aratat urechea au spus ca elefantul este ca un cos de fructe; cei carora li sa-u aratat coltii de fildes ai elefantului au spus ca elefantul este ca un plug; cei carora li sa-u aratat trunchiul elefantului au spus ca elefantul este ca un grânar; cei carora li sa-u aratat picioarele au spus ca elefantul este ca si coloana care sustine un templu; cei carora li sa-u aratat coada au spus ca elefantul este ca o perie.

Apoi toti orbii adunati în acea piata au început sa se îmbrânceasca si sa tipe, “Asa arata elefantul!”, “Ba nu, elefantul nu arata asa!”, “Ba da!”, “Ba nu!”. În curând lucrurile au scapat de sub control si orbii s-au luat la bataie.

Apoi maestrul a încheiat, spunând "La fel sunt și acești predicatori și intelectuali care vorbesc la nivel teoretic de lucruri pe care ei nu le-au văzut... Prin ignoranța lor sunt exact ca orbi din povestea cu împăratul: certăreți și deformând realitatea într-un fel sau altul"

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poți abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe săptămână, luni dimineața.

Nimic nu e ceea ce pare

autor necunoscut

Doi îngeri calatori s-au oprit sa-si petreaca noaptea în casa unei familii înstarite.

Familia a fost rea si a refuzat sa-i lase pe îngeri sa înnopteze în camera de oaspeti. În schimb, le-a oferit o camaruta în subsol.

În timp ce își faceau paturile, îngerul cel batrân a vazut o gaura în perete si a reparat-o imediat.

Când îngerul cel tânar l-a întreat de ce, celalalt înger i-a raspuns: " Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi ".

În noaptea urmatoare îngerii au ajuns sa se odihneasca în casa unui om foarte sarac, dar foarte ospitalier, taran ce locuia împreuna cu sotia lui.

Dupa ce au împartit cu ei putina mâncare ce o aveau, i-au lasat pe îngeri sa doarma în patul lor, unde se puteau odihni în voie.

Când s-au trezit a doua zi, îngerii i-au gasit pe taran si pe sotia lui plângând. Singura lor vaca al carei lapte era unicul lor venit, murise pe câmp.

Îngerul cel tânar s-a înfuriat si l-a întreat pe cel batrân, cum se poate întâmpla un asemenea lucru?

" Primul om avea tot... si totusi l-ai ajutat ", a spus el.

" A doua familie avea atât de putin, dar era în stare sa imparta totul, si tu i-ai lasat vaca sa moara ".

" Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi ", i-a raspuns îngerul cel batrân.

"Când am stat în subsol am observat ca în gaura din perete era depozitat aur. De vreme ce stapânul era orbit de lacomie si era incapabil sa-si împarta bogatia cu altcineva, am astupat zidul ca sa nu o mai gaseasca. Noaptea trecuta când am dormit în patul familiei de tarani, îngerul mortii a venit dupa sotia lui. I-am dat în schimb vaca. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Uneori chiar asa se intampla când lucrurile nu se desfasoara asa cum ar trebui."

Morala

Daca reusesti sa pastrezi o atitudine pozitiva, sa nu iei orice lucru la modul personal, vei vedea ca absolut orice situatie poate sa te ajute în cresterea ta.

În facultate aveam un profesor (domnul Eugen Iordanescu) care avea o vorba: Orice picior dat în fund este un pas înainte. ;)

Înca din leagan am fost învățati ca orice lucru are o dubla polaritate. Ca el este ori bun, ori rau. Lucrurile sunt mai complexe decât atât. Important este sa te adaptezi, sa crezi cu tarie ca orice întâmplare este în avantajul tau.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Stăpanul cadoului

autor necunoscut

Lângă Tokio traia un vestit razboinic Samurai, care a decis sa-i îndrume pe cei tineri în budismul Zen. Se spune ca în ciuda vârstei înaintate, el putea înfrânge orice adversar.

Într-o dupa-amiaza, un luptator - cunoscut pentru lipsa lui de scrupule - a ajuns în localitatea unde traia bătrânul Samurai. Era cunoscut pentru tehnicile lui de a provoca la lupta, astepta până când adversarul făcea prima mișcare și apoi, fiind daruit cu destulă inteligență pentru a corecta orice greșeală ar fi făcut, contraataca cu viteza.

Tânărul luptator nu pierduse încă nici o luptă. Auzind de reputația Samuraiului, a decis sa-l învingă pentru a-și mari faima. Toți studentii erau împotriva luptei, dar bătrânul Samurai a acceptat provocarea. S-au adunat toți în piața din centrul orașului, iar tânărul a început sa-l insulte pe Samurai. A aruncat câteva pietre în direcția lui, l-a scuipat în față, i-a aruncat toate insultele ce exista sub soare, i-a insultat până și pe stramosi. Timp de câteva ore, a făcut totul pentru a-l provoca pe maestru, dar bătrânul rămânea impasibil. La sfârșitul după-amiezii, simțindu-se obosit și umilit, razboinicul a abandonat și a plecat.

Deceptionați de faptul că maestrul primise atât de multe insulte și provocări, studentii l-au întrebat: "*Cum ai putut rabda atât de multa umilinta? De ce nu ti-ai folosit spada, chiar daca stiai ca ai fi pierdut, în loc sa-ti expui lasitatea în fata tuturor?*"

"*Daca cineva vine la tine cu un cadou si tu nu îl primești, cui apartine cadoul?*" - întreba Samuraiul. "*Celui care ti l-a oferit - replica unul dintre discipoli.*" "La fel și cu orice mânie, insulta sau invidie - spuse maestrul. Când nu sunt acceptate, continua să aparțină celui care le-a purtat."

Morala

In viata de zi cu zi sunt nenumarate situatiile in care ne trezim prinsi fara sa vrem in tot felul de situatii nedorite. Fiecare clipa isi are darul ei. Unele daruri ne sunt de folos, altele ne incurca. Totul depinde de tine. Poti alege sa accepti orice cadou si sa fi inclus in planurile altora, sau sa fi selectiv... si sa accepti doar acele cadouri care te ajuta in cresterea ta.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Cum se naste o paradigma

autor necunoscut

"E mult mai usoara dezintegrarea unui atom decat a unei prejudecati"- Albert Einstein

Un grup de oameni de stiinta au pus intr-o cusca cinci maimute si in mijlocul custii o scara, iar deasupra scarii o legatura de banane. Cand o maimuta se urca pe scara sa ia banane, oamenii de stiinta aruncau o galeata cu apa rece pe celelalte care ramaneau jos. Dupa ceva timp, cand o maimuta incerca sa urce scarile, celelalte nu o lasau sa urce. Dupa mai mult timp nici o maimuta nu se mai suia pe scara, in ciuda tentatiei bananelor.

Atunci oamenii de stiinta au inlocuit o maimuta. Primul lucru pe care l-a facut aceasta a fost sa se urce pe scara, dar a fost trasa inapoi de celelalte si batuta. Dupa cateva batai nici un membru al noului grup nu se mai urca pe scara. A fost inlocuita o a doua maimuta si s-a intamplat acelasi lucru. Prima maimuta inlocuita a participat cu entuziasm la baterea novicei. Un al treilea a fost schimbat si lucrurile s-au repetat. Al patrulea si in fine al cincilea au fost schimbati. In final, oamenii de stiinta au ramas cu cinci mainute care, desi nu primisera niciodata o baie cu apa rece, continuau sa loveasca maimutele care incercau sa ajunga la banane.

Daca ar fi fost posibil ca maimutele sa fie intrebate de ce ii bateau pe cei care incercau sa se catere pe scara, raspunsul ar fi fost "Nu stim. Lucrurile intotdeauna au fost asa aici..."

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Iubirea si Timpul

autor necunoscut

Se spune ca a fost odata demult, o insula. Si pe aceasta îndepartata insula traiau toate sentimentele si valorile umane:

Buna Dispozitie, Tristetatea, Înțelepciunea... si - ca toti ceilalti - Iubirea.

Într-o buna zi, sentimentele au fost anuntate ca insula era pe cale sa se scufunde si își pregatira navele si plecara.

Doar Iubirea ramase pâna în ultimul moment.

Când insula fu pe punctul de a se scufunda, Iubirea decise sa ceara ajutor.

Bogatia a trecut pe lângă Iubire cu o barca luxoasa. Iubirea îi zise:

“Bogatie, ma poti lua cu tine?”

“Nu te pot lua, caci e mult aur si argint în barca mea si nu am loc pentru tine.”

Iubirea se hotarî atunci sa ceara ajutorul Orgoliului, care tocmai trecea pe-acolo într-o superba nava.

“Orgoliu, te rog, ma poti lua cu tine?”

“Nu te pot ajuta, Iubire...” - raspunse Orgoliul - “aici totul e perfect, mi-ai putea strica nava”.

Atunci Iubirea implora Tristetatea, care trecea pe lângă ea:

“Tristete, te rog, lasa-ma sa vin cu tine!”

“Oh Iubire,” – îi raspunse Tristetatea – “sunt atât de trista încât trebuie sa ramân singura...”

Chiar si Buna Dispozitie trecu pe lângă Iubire, dar era atât de multumita, încât nici nu auzi ca este strigata.

Dintr-o data se auzi o voce:

“Vino Iubire, te iau cu mine “

Vorbea un batrân.

Iubirea se simti atât de recunoscatoare si plina de bucurie, încât uita sa îl întrebe pe batrân cine este.

De cum sosira pe tarm, batrânul pleca.

Iubirea își dadu seama cât de mult îi datora batrânului si a întrebat Cunoasterea:

“Cunoastere, îmi poti spune cine m-a ajutat?”

“A fost Timpul” – a raspuns Cunoasterea.

“Timpul?” - se întreba Iubirea – “De ce tocmai Timpul m-a ajutat?”

Cunoasterea, plina de înțelepciune, raspunse:

“Pentru ca numai Timpul e în stare sa înțeleaga cât de importanta e Dragostea în viata!”

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Trenul Vieții

autor necunoscut

Acum catva timp am citit o carte in care viata a fost comparata cu o calatorie de tren. O lectura foarte interesanta.

Viata este ca o calatorie cu trenul: Urcam si coboram des, exista accidente, surprize placute la unele statii si tristete adanca la altele.

Atunci cand ne nastem si urcam in tren, intalnim oameni despre care credem, ca ne vor insoti pe tot parcursul calatoriei noastre: parintii nostri.

Din pacate, adevarul este altfel. Ei coboara la o statie si ne lasa pe noi fara dragostea si atasamentul lor, fara prietenia si compania lor.

E drept ca in tren urca alte persoane care vor ocupa un rol important in calatoria noastra. Acestea sunt fratii nostri, prietenii nostri si acei oameni minunati pe care ii iubim.

Unele dintre aceste persoane care urca in tren, privesc calatoria ca o plimbare scurta. Altii gasesc numai tristete pe parcursul calatoriei. Si mai exista si altii in tren, care sunt permanent prezenti si gata de a oferi ajutorul lor celor care au nevoie de el.

Unii lasa in urma lor cand coboara un dor vesnic... Unii urca si coboara, si noi abia i-am observat.

Ne mira faptul ca unii pasageri, pe care ii iubim cel mai mult, se muta in alt vagon si ne lasa singuri in aceasta etapa a calatoriei noastre. Bineinteles noi nu ne lasam opriti si ne straduim sa-i gasim si sa ne inghesuim sa trecem si sa ne mutam. Din pacate, uneori nu ne putem aseza langa ei, deoarece locul de langa ei este deja ocupat.

Nu face nimic, asa este calatoria: plina de provocari, vise, fantezii, sperante si despartiri...
....dar fara intoarcere.

Deci, trebuie sa facem calatoria in felul cel mai bun posibil.

Sa incercam sa iesim la capat cu cei care calatoresc impreuna cu noi, si sa cautam ceea ce este mai bun in fiecare dintre ei...

Sa ne aducem aminte, ca in oricare etapa a calatoriei poate exista un tovaras de-al nostru care sa ezite si care probabil are nevoie de intelegerea noastra.

Si noi vom sovaia des si va exista cineva care sa ne inteleaga.

Misterul cel mare al calatoriei este ca nu stim cand vom cobora definitiv din tren si nici cand vor cobora cei ce calatoresc alaturi de noi, nici macar cel care sta pe locul de langa noi.

Cred ca o sa fiu cuprins de duiosie atunci cand cobor definitiv din tren.....
Da, cred acest lucru.

Despartirea de cativa prieteni pe care i-am intalnit in timpul calatoriei, va fi dureroasa. Va fi intristator sa-i las singuri pe cei mai dragi mie. Dar am speranta ca odata si odata va veni gara centrala, si am senzatia, ca am sa-i vad sosind, cu bagaje pe care inca nu le-au avut atunci cand au urcat in tren.

Ceea ce ma va face fericit este gandul ca si eu am avut partea mea in sporirea bagajelor lor si in cresterea valorii acestora.

Morala

Dragi prieteni, noi sa ne straduim sa avem o calatorie buna si ca la sfarsit sa putem spune ca a meritat osteneala. Sa incercam sa lasam dupa noi, cand coboram, un loc gol care lasa dor si amintiri frumoase la cei care calatoresc mai departe.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Cele trei cai

autor necunoscut

Se spune ca erau trei prieteni care isi doreau sa urce un munte pentru ca in varful lui traia un batran plin de intelepciune pe care isi doreau sa-l cunoasca.

La un moment dat au ajuns la o rascruce, si fiecare a continuat sa-si aleaga drumul dupa cum il indemna sufletul.

Primul a ales o carare abrupta, ce urca drept catre varf. Nu-i pasa de pericole, dorea sa ajunga la batranul din varful muntelui cat mai repede.

A doua cale nu era chiar atat de abrupta, dar strabatea un canion ingust si accidentat, strabatut de vanturi puternice.

Al treilea a ales o carare mai lunga, care ocolea muntele serpuind in pante line.

Dupa 7 zile, cel care urcase pe calea cea abrupta a ajuns in varf extenuat, plin de rani sangerande. Plin de nerabdare, s-a asezat sa-si astepte prietenii.

Dupa 7 saptamani, ametit de vanturile puternice care i se impotravisera, ajunse si al doilea. Se aseza in tacere langa cel dintai, asteptand.

Dupa 7 luni sosi si cel de al treilea, cu fata stralucindu-i de fericire, semn al unei profunde stari de liniste si multumire interioara.

Cei doi erau furiosi pentru ca drumul lor a fost greu si au avut mult de asteptat, in timp ce drumul lui a fost o adevarata placere. Asa ca l-au intrebat pe batranul intelept care a ales cel mai bine.

-Ce ai invatat tu? il intreba pe primul.

-Ca viata este grea si plina de pericole si greutati, ca este plina de suferinta si adeseori ceea ce intalnesc in cale imi poate provoca rani, ca pentru fiecare pas inainte trebuie sa duc o lupta incrancenata care ma sleieste de puteri. Asadar... am ales eu calea cea mai buna catre tine?

-Da, ai ales bine... Si tu, ce ai invatat? il intreba pe al doilea.

-Ca in viata multe lucruri ma pot abate din cale, ca uneori pot sa pierd drumul, ajungand cu totul altundeva decat doresc... dar daca nu imi pierd increderea, reusesc pana la urma. Asadar... am ales eu calea cea mai buna catre tine?

-Da, ai ales bine... Si tu, ce ai invatat? il intreba pe ultimul.

-Ca ma pot bucura de fiecare pas pe care il fac daca aleg sa am Rabdare, ca daca privesc cu Intelegere viata nu este o povara grea, ci un miracol la care sunt primit cu bucurie sa iau parte, ca Iubirea care ma inconjoara din toate partile imi poate lumina sufletul daca ii dau voie sa patrunda acolo. Asadar... am ales eu calea cea mai buna catre tine?

-Da, ai ales bine...

Uimiti de raspunsurile batranului, cei trei prieteni au cazut pe ganduri. Si au inteles, in sfarsit, ca la orice rascruce POT ALEGE... iar viata fiecaruia este rezultatul alegerilor facute de-a lungul ei.

Morala

Macar pe undeva prin vreun colt de suflet... sa mai gasim putina Rabdare, un strop de Intelegere... si poate Iubire!

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Sa iubesti total si cu adevarat

autor necunoscut

Toata lumea din blocul meu stia cine este Urâtul. Urâtul era motanul rezident. Ii placeau trei lucruri pe lume: sa se bata, sa manance din gunoi si, sa spunem asa, sa iubeasca.

Toate acestea la un loc, combinate cu o viata petrecuta afara, si-au spus cuvantul asupra Urâtului. In primul rand, avea un singur ochi, iar acolo unde ar fi trebuit sa fie celalalt, avea o gaura larg deschisa. Pe aceeasi parte a capului ii lipsea si urechea, piciorul stang din spate arata ca fusese rupt la un moment dat si se vindecase capatand o forma nenaturala, facandu-l sa para de parca ar fi vrut intotdeauna sa faca un ocol.

Coadă si-o pierduse demult, ramanand in locul ei doar cu un ciot scurt, de care noi trageam mereu. Urâtul ar fi fost un motan tarcat de culoare gri inchis, daca n-ar fi avut acele rani de pe cap, gat, chiar si umeri, care aveau coji groase si galbene.

De fiecare data cand oamenii il vedeau pe Urâtul, aveau o singura reactie: „Ce motan urat!”

Toti copiii erau avertizati sa nu-l atinga, adultii aruncau cu pietre in el, il udau cu furtunul si-l fugureau atunci cand incerca sa le intre in case, sau ii strangeau labutele in usa, daca nu voia sa plece.

Urâtul reactiona intotdeauna la fel. Daca puneai furtunul pe el, ramanea pur si simplu pe loc, udandu-se learca, pana cand te dadeai batut si renuntai. Daca aruncau cu obiecte dupa el, isi incolacea corpul lung si subtire in jurul picioarelor tale, in semn de iertare. Ori de cate ori vedea copii, alerga spre ei, micunand frenetic si lovindu-se cu capul de mainile lor, implorand sa i se dea iubire. Daca il luai in brate, incepea sa te suga de camasa, de urechi – de orice gasea.

Intr-o zi, Urâtul si-a impartit iubirea cu cainii vecinilor mei. Acestia nu au raspuns frumos, iar Urâtul a fost grav ranit. Din apartamentul meu, i-am putut auzi tipetele si am incercat sa-i sar in ajutor. Pana am ajuns in locul in care statea intins, mi-am dat seama ca viata trista a lui Urâtul se apropia de sfarsit. Urâtul statea intins intr-un cerc ud, cu picioarele si partea din spate contorsionate intr-o forma atipica si avand o muscatura pe partea de blanita alba de pe burta.

Luandu-l in brate si incercand sa-l duc acasa, am putut auzi ca respira greu si-l simteam cum se zbate. Cred ca-i provoc mare durere, m-am gandit eu. Apoi am simtit o senzatie cunoscuta de tras si supt de urechea mea – Urâtul, in dureri atat de mari, suferind si aflandu-se in mod cert pe moarte, incerca sa ma suga de ureche. L-am tras mai aproape de mine si si-a impins capul in palma mea, apoi si-a intors singurul lui ochi galben spre mine si am putut auzi sunetul distinct al torsului. Chiar si in cea mai mare suferinta, acea pisica urata si cu cicatrice nu cerea decat putina afectiune – poate putina compasiune.

In acea clipa am crezut ca Urâtul era cea mai frumoasa si mai iubitoare creatura pe care am vazut-o vreodata. N-a incercat niciodata sa ma muste ori sa ma zgarie, sau sa atace in vreun fel. Pur si simplu, s-a uitat la mine, avand incredere ca ii voi alina durerea.

Urâtul a murit in bratele mele inainte sa pot intra in casa, dar dupa am stat si l-am tinut mult timp in brate, gandindu-ma cum un motan speriat, deformat si fara casa mi-a putut schimba parerea despre ce inseamna sa ai o adevarata puritate de spirit, sa iubesti total si cu adevarat.

Morala

Urâtul m-a invatat mai multe despre actul de a da si despre compasiune decat ar fi putut sa ma invete mii de carti, seminarii sau emisiuni speciale de televiziune – si ii voi fi mereu recunoscator pentru asta. El fusese speriat la exterior, insa eu am fost speriat in interior si venise vremea sa merg mai departe si sa invat sa iubesc cu sinceritate si in profunzime – sa le ofer afectiunea mea deplina celor la care tineam.

Multi oameni vor sa fie mai bogati, sa aiba mai mult succes, sa fie placuti, frumosi, dar eu – eu voi incerca mereu sa fiu ca Uratul.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Cei trei Mosnegi

autor necunoscut

O femeie iese din casă și vede 3 mosnegi cu barbă alba stând în fața casei. Nu-i cunostea dar, văzându-i supărați, îi invita în casă să manânce ceva.

"Sotul tău este acasă?" – întreabă ei.

"Nu, este iese."

"Atunci nu putem intra" – replică ei.

Seara, când sotul se întoarce acasă, ea îi povesteste despre cei trei mosnegi.

"Du-te, spune-le că am venit și pofteste-i înăuntru."

Femeia se duce și îi invită.

'Nu putem intra totuși în casă', replică ei.

'Cum așa?' întreabă ea.

Unul dintre mosnegi îi explică. 'Eu sunt BUNĂSTARE, el este SUCCES iar celălalt este IUBIRE.'

Acum du-te și întreabă-l pe sotul tău care dintre noi să vină în casă.'

Femeia intră în casă și îi spune sotului, care se bucură. 'Ce bine!! În acest caz invită-l pe BUNĂSTARE să ne umple casa cu bunăstare!'

Sotia nu a fost de acord. "De ce să nu-l invităm pe SUCCES?"

Nora îi asculta dintr-un colț al casei. 'N-ar fi mai bine să-l invităm pe IUBIRE? Casa noastră ar fi atunci plină de iubire!' – a sugerat nora.

'Hai să ne ghidăm după sfatul norei' îi zice sotul soției. 'Du-te afară și invită-l pe IUBIRE să ne fie oaspete.'

Femeia iese afară și întreabă: "Care dintre voi este IUBIRE? Pe el îl invităm să ne fie oaspete."

IUBIRE porneste înspre casă. Odată cu el se pornesc în urma lui și ceilalți doi. Surprinsă femeia întreabă:

"L-am invitat doar pe IUBIRE. Cum de veniți și voi cu el?"

Cei trei mosnegi replicară: 'Dacă l-ai fi invitat pe BUNĂSTARE sau pe SUCCES, ceilalți ar fi rămas pe loc, dar de vreme ce l-ai invitat pe IUBIRE, unde merge el mergem și noi. Unde este IUBIRE este și BUNĂSTARE și SUCCES!!!!!!'

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

A fii... pur si simplu

de Anthony de Mello

O femeie aflata în coma era pe punctul de a muri. dintr-o data, ea s-a simtit ridicata la cer si s-a trezit în fata Scaunului Judecatii de Apoi.

- Cine esti? a întrebat-o o Voce
- Sunt sotia primarului, a raspuns ea.
- Nu te-am întrebat a cui sotie esti, ci cine esti tu.
- Sunt mama a patru copii.
- Nu te-am întrebat a cui mama esti, ci cine esti tu.
- Sunt învatatoare.
- Nu te-am întrebat ce profesie ai, ci cine esti tu.
- Sunt crestina.
- Nu te-am întrebat care e religia ta, ci cine esti tu.
- Sunt cea care a fost la biserica în fiecare zi si a dat de pomana celor sarmani.
- Nu te-am întrebat ce ai facut tu, ci cine esti tu.

Morala

În mod evident, ea nu a trecut de examen, caci a fost trimisa înapoi pe pamânt. Când s-a trezit din coma, femeia s-a decis sa afle cine este. Si astfel, întreaga ei viata s-a schimbat.

Datoria voastra este sa fiti. Nu sa fiti cineva, nici sa nu fiti nimic - caci asa se nasc lacomia si ambitiile; nu sa fiti cutare sau cutare - caci asa deveniti conditionati; ci pur si simplu sa fiti.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Anderea lui Buddha

de Anthony de Mello

Într-o noapte friguroasa de iarna, un ascet ratacitor a cerut gazduire într-un templu. Bietul om tremura de frig în zapada, asa ca preotul, desi nu prea avea încredere în el, i-a spus:

- Bine poti sa ramâi, dar numai pentru o singura noapte. Acesta este un templu, nu un azil. Dimineata va trebui sa pleci.

În zorii zilei, preotul a auzit niste sunete ciudate, ca de lemne sparte. A alergat în templu si a vazut un spectacol incredibil: strainul facuse un foc chiar în mijlocul templului. Una din statuile de lemn ale lui Buddha lipsea. Preotul a întrebat:

- Unde e statuia?

Strainul a aratat catre foc si a spus:

- Mi-era atât de frig, încât am crezut ca am sa mor.

- Ti-ai iesit din minti? a strigat preotul. Stii ce ai facut? Aceea era o statuie a lui Buddha. L-ai ars pe Buddha!

Focul începuse sa se stinga. Ascetul si-a bagat bastonul în jeratic si a început sa-l rascoleasca.

- Ce faci? a strigat preotul.

- Caut oasele lui Buddha, pe care tu zici ca l-am ars.

Preotul i-a povestit mai târziu incidentul unui maestru zen, care i-a spus: "Trebuie sa fii un preot foarte slab, daca pretuiesi mai mult un Buddha mort decât un om viu".

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

O bijuterie valoroasa si unica

autor necunoscut

Un tanar s-a dus la un batran intelept pentru a-l ajuta cu un sfat.
- Inteleptule, am venit la tine pentru ca ma simt atat de mic, de neinsemnat, nimeni nu da doi bani pe mine si simt ca nu mai am forta sa fac ceva bun. Ajuta-ma, invatama cum sa fac sa fiu mai bun? Cum sa le schimb oamenilor parerea despre mine?

Fara ca macar sa se uite la el, batranul ii spuse:

- Imi pare rau, baiete, nu te pot ajuta acum, am de rezolvat o chestiune personala. Poate dupa aceea.

Apoi, dupa o mica pauza adauga:

- Daca insa m-ai putea ajuta tu pe mine, atunci poate ca as rezolva problema mea mai repede si as putea sa ma ocup si de tine.

- Aaa. incantat sa va ajut - baigui tanarul cam cu jumatate de gura, simtind ca iarasi e neluat in seama si amanat.

- Bine - incuviinta batranul invatat.

Isi scoase din degetul mic un inel si-l intinse baietanului adaugand:

- Ia calul pe care-l gasesti afara si du-te degraba la targ. Trebuie sa vand inelul acesta pentru ca am de platit o datorie. E nevoie insa ca tu sa iei pe el cat se va putea de multi bani, dar ai grija ca sub nici in ruptul capului sa nu-l dai pe mai putin de un banut de aur. Pleaca si vino cu banii cat mai repede.

Tanarul lua inelul, incaleca si pleca. Odata ajuns in targ incepu sa arate inelul in stanga si-n dreapta, doar-doar va gasi cumparatorul potrivit. Cu totii manifestau interes pentru mica bijuterie, pana cand le spunea cat cere pe ea. Doar ce apuca sa le zica de banutul de aur unii radeau, altii se incruntau sau ii intorceau imediat spatele. Un mosneag i-a explicat cat de scump este un ban de aur si ca nu poate sa obtina un asemenea pret pe inel. Altcineva s-a oferit sa-i dea doi bani, unul de argint si unul de

cupru, dar tanarul stia ca nu poate vinde inelul pe mai putin de un banut de aur, asa ca refuza oferta. Dupa ce batu targul in lung si-n lat, rapus nu atat de oboseala, cat mai ales de nereusita, lua calul si se intoarse la batranul intelept.

... Flacaul si-ar fi dorit sa aiba el o moneda de aur pe care s-o poata da in schimbul inelului, ca sa-l poată scapa pe invatat de griji si, astfel, acesta sa se poata ocupa si de el.

Intra cu capul plecat.

- Imi pare rau - incepu el - dar n-am reusit sa fac ceea ce mi-ati cerut. De-abia daca as fi putut lua doi sau trei banuti de argint pe inel, dar nu cred sa pot pacali pe cineva cu privire la adevarata valoare a inelului.

- Nici nu-ti imaginezi cat adevar au vorbele tale, tinere prieten! - spuse zambitor inteleptul. Ar fi trebuit ca mai intai sa cunoastem adevarata valoare a inelului. Incaleca si alerga la bijutier. Nimeni altul n-ar putea spune mai bine cat face. Spune-i ca ai vrea sa vinzi inelul si intreaba-l cat ti-ar da pentru el. Dar, oricat ti-ar oferi, nu-l vinde. Intoarce-te cu inelul! Flacaul incaleca si pleca in goana.

Bijutierul examina atent micul inel, il privi atent prin lentila prinsa cu ochiul, il rasuci si apoi zise:

- Spune-i invatatorului ca daca ar vrea sa-l vanda acum, nu-i pot oferi decat 58 de bani de aur pentru acest inel.

- Cuuum, 58 de bani de aur?!? - exclama naucit tanarul.

- Da, raspuse bijutierul. Stiu ca-n alte vremuri ar merita si 70, dar daca vrea sa-l vanda degraba, nu-i pot oferi decat 58.

Tanarul multumi si se intoarse degraba la invatat, povestindu-i pe nerasuflata cele intamplate.

- Ia loc, te rog - ii spuse acesta dupa ce-l asculta. Tu esti asemenea acestui inel, o bijuterie valoroasa si unica. Si, ca si in cazul lui, doar un expert poate spune cat de mare este valoarea ta.

Spunand acestea, lua inelul si si-l puse din nou pe degetul mic.

- Cu totii suntem asemenea lui, valorosi si unici, perindandu-ne prin targurile vietii si asteptand ca multi oameni care nu se pricep sa ne evalueze.

Povestea aceasta este dedicata acelora care zi de zi se straduie, lustruind cu migala, sa adauge valoare bijuteriei pe care ei o reprezinta si sa realizeze valoarea pe care o au. Amintiti-va mereu cat de mare este valoarea voastra, chiar daca multi din jur va ignora sau par sa nu-si dea seama cat sunteti de pretiosi.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Batranul si nepotul

autor necunoscut

A fost odata, tare demult, un batran... El locuia cu fiul sau, cu nora si nepotul. Intr-o zi sotia fiului ii spuse:

"Auzi draga, hai sa ii amenajam un loc in grajd tatalui tau ca aici ne incurca... Asa o sa avem mai mult spatiu..." Initial sotul nu a vrut, dar pana la urma se lasa convins.

Cu un carlig de lemn il luara pe Batran si il transportasera in grajd. Copilul care asistase la toata scena, se duse si lua carligul de lemn si il puse foarte bine in casa. Tatal vazandu-l il intreba :

- La ce iti trebuie acel carlig ?

- Pai, acum nu imi trebuie dar, si tu vei ajunge ca tataie, si atunci cu siguranta imi va trebui, raspunde copilul...

In urmatoarea clipa Batranul fuse adus inapoi in casa si trai cele mai frumoase clipe!

Morala

"Viata este suma tuturor alegerilor tale" spunea Albert Camus.

Mi se pare uluitor felul in care putem sa facem lucruri gresite desii rationamentul este corect. Trebuie sa fim atenti in aceste situatii la motivul care sta in spatele rationamentului.

Doar atunci cand atat motivul cat si rationamentul vor fi corecte se poate vorbi cu adevarat de liber arbitru.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Creionul

de Paulo Coelho

Copilul își privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, întreba:

- Scrii o poveste care ni s-a întâmplat noua? Sau poate e o poveste despre mine?

Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

- E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar placea să fii ca el, când vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la acesta.

- Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea!
- Totul depinde de felul cum privești lucrurile. Există cinci calități la creion, pe care dacă reușești să le menții, vei fi totdeauna un om care trăiește în bună pace cu lumea.

Prima calitate: poți să faci lucruri mari, dar să nu uiti niciodată că există o Mână care ne conduce pașii. Pe această mână o numim Dumnezeu și El ne conduce totdeauna conform dorinței Lui.

A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea. Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, să știi să suporti unele dureri, pentru că ele te vor face mai bun.

A treia calitate: creionul ne dă voie să folosim guma pentru a șterge ce era greșit. Trebuie să înțelegi că a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este neapărat e faptul că ne menținem pe drumul drept.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, îngrijește-te de ce se întâmplă înăuntrul tău.

Și, în sfârșit, a cincea calitate a creionului: lasă totdeauna o urmă. Tot așa, să știi că ceea ce faci în viața ta va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poți abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe săptămână, luni dimineața.

Grădinarul și discipolul

autor necunoscut

A fost odată un grădinar care era foarte priceput. Atât de priceput încât îi mersese vestea și în tinuturile învecinate, și mulți dintre părinți își trimiteau odraslele la el ca să învețe meșteșugul.

Grădinarul îi primea și îi învăța cu bucurie, iar discipolii săi reușeau după un timp să cultive plante la fel de frumoase și de sănătoase ca și ale maestrului lor.

Într-o zi a venit la el un tânăr foarte dornic să învețe arta grădinaritului. Bătrânul l-a primit, l-a pus într-o grupă de începători și s-au apucat de treabă. Cu toții munceau cu spor și voie bună, iar după o vreme au început să apară primele rezultate. Micile plantute care se iveau din pământ erau la fel de frumoase și de sănătoase ca și cele ale grădinarului, cu o singură excepție. Plantele îngrijite de tânărul nostru pareau bolnave și neajutorate.

Deși atât grădinarul cât și tânărul le acordau o atenție specială, răsadurile o duceau din ce în ce mai prost pe zi ce trecea.

Intrigat, bătrânul a luat o tortă și s-a furișat lângă stratul respectiv după apusul soarelui, așezându-se la pândă. Nu mult după miezul nopții el a zărit o siluetă în întuneric apropiindu-se de strat. A aprins tortă și a sărit din ascunzis surprinzându-l pe hot.

Mare a fost mirarea bătrânului când a văzut că cel prins era chiar discipolul, care neliniștit de evoluția plantelor sale venea în fiecare noapte să verifice dacă rădăcinile au mai crescut sau nu.

Morala

Sunt situații în viața când suntem mai “cerebrali”. Pentru unii din noi aceste situații, sunt mai frecvente decât pentru alții. Din păcate aceste momente în care încercăm să

înțelegem tehnica înainte de a o aplica funcționează ca o piedică în dezvoltarea noastră.

Asta nu înseamnă nicidecum să aplici filosofia “crede și nu cerceta”. Trebuie doar să ai în vedere că de multe ori o metodă este centrată pe proces și nu pe conținut.

Ti s-a parut utila această povestire? Vrei să mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rvbium.ro/abonament.php te poți abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odată abonat, vei primi maxim un e-mail pe săptămână, luni dimineața.

Biscuitii...

autor necunoscut

O tinără stătea și aștepta avionul în sala de așteptare a unui aeroport mare.

Pentru că trebuia să aștepte mult timp și-a cumpărat o carte și un pachet de biscuiți.

Ca să treacă timpul mai ușor, s-a așezat în sala de așteptare VIP și a început să citească.

Lângă ea, pe scaunul alăturat erau biscuitii și pe următorul scaun era un domn care citea ziarul.

Când a început pachetul și implicit primul biscuit, domnul de alături a luat și el unul. Ea s-a simțit indignată, dar n-a zis nimic și a continuat să citească. În interiorul ei își spunea: *“Uite ce fel de persoană e acest bărbat! Dacă as avea numai puțin curaj, i-as face morală.”*

Și așa de fiecare dată când ea lua un biscuit, lua și el unul. Acest lucru o infuria dar nu dorea să fie cauza unei scene.

Când a mai rămas în pachet ultimul biscuit, ea gîndea: *“ah, acum vreau să văd ce îmi zice când se vor termina toti!”*

Bărbatul a luat ultimul biscuit, l-a rupt în două și i-a dat jumătate .

„Ah! Asta e culmea!” gîndi ea și își luă lucrurile, cartea și geanta și se îndreptă spre ieșirea sălii de așteptare.

După ce se așază în scaun, în avion, se simți un pic mai liniștită, închise cartea și deschise geanta pentru a pune acolo jumătatea de biscuit rămasă când... surpriză, deschizînd geanta vede că pachetul de biscuiți era întreg, neatîns, în geantă!

Se rusină de modul în care s-a comportat și abia atunci înțelese că pachetul de biscuiți pe care îl mincase nu era al ei, ci al domnului de alături.

Domn care împărțise cu ea chiar și ultima bucatică, fără a se simți indignat, nervos sau superior... în timp ce ea se comportase urît și își simțise orgoliul atîns. Și nici măcar nu avea posibilitatea să se explice... sau să-si ceară scuze...”

Morala

Cite dăți în viață am mincat biscuitii altcuiva fără să ne dăm seama?

Înainte de a ajunge la o concluzie și înainte de a gândi rău despre o persoană, UITA-TE atent la ceea ce ai în jur, de obicei ceea ce vezi nu e și adevărul situației !!!

Există 5 lucruri în viață care **NU SE POT RECUPERA** :

- o piatră... după ce ai aruncat-o!
- o vorbă... după ce ai spus-o!
- o șansă... după ce ai pierdut-o!
- Timpul... după ce a trecut!

... și

- Iubirea, pentru cel care nu luptă!

Ți s-a părut utilă această povestire? Vrei să mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poți abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odată abonat, vei primi maxim un e-mail pe săptămână, luni dimineața.

Capcana de Soareci

autor necunoscut

Un soricel privi din crapatura sa din perete si îi vazu pe taran si pe nevasta acestuia deschizând un pachet.

- Ce mâncare sa fi adus oare? se întreba soricelul... Cu groaza își dadu repede seama ca era o capcana.

Soricelul se strecura cu mare grija în curtea animalelor si dadu alarma:

- E o capcana în casa, e o capcana în casa!

Gaina cotcodaci si se înfoie, ridica apoi capul si îi spuse:

- Domnule Soarece, vad bine ca acest lucru te afecteaza, dar pentru mine el nu are nici o relevanta.

- Nu pot permite ca acest lucru sa ma afecteze.

Soricelul se întoarse atunci înspre porc si îi spuse:

- E o capcana în casa, e o capcana în casa!

Porcului îi fu mila de el, dar raspunse:

- Îmi pare foarte, foarte rau, Domnule Soarece, dar tot ce pot sa fac este sa ma rog. Te asigur ca te vei gasi în rugaciunile mele.

Soricelul merse atunci la vaca si îi spuse:

- E o capcana în casa, e o capcana în casa!

Vaca îi spuse:

- Vai! Domnule Soarece, îmi pare foarte rau pentru tine, dar chiar nu este o urgenta pentru mine.

Si asa se întoarse soricelul în casa, cu capul plecat si cât se poate de amarât, pentru a înfrunta de unul singur capcana pusa de taran.

În chiar noaptea aceea în casa se auzi un zgomot... Cum ar fi zgomotul produs de o capcana în care s-a prins un soricel.

Nevasta taranului se repezi sa vada ce s-a prins. Pe întuneric, ea nu își dadu seama ca în capcana își prinsese coada un sarpe veninos.

Sarpele o musca pe nevasta taranului. Taranul o duse cât putu de repede la spital, si când o aduse acasa, ea mai avea înca febra.

Oricine stie ca cel mai bun tratament împotriva febrei este supa proaspata de pui, asa ca taranul lua un cutit si se duse în curtea pasarilor, ca sa faca rost de principalul ingredient pentru supa.

Dar nevasta lui nu se însanatosi, asa ca prietenele si vecinele ei venira sa o îngrijeasca si stateau cu ea mai toata ziua. Pentru a le da de mâncare, taranul fu nevoit sa taie porcul.

Nevasta taranului nu se mai însanatosi, si muri la scurt timp.

La înmormântare veni multa lume, iar taranul trebui sa taie si vaca pentru a-i hrani pe toti.

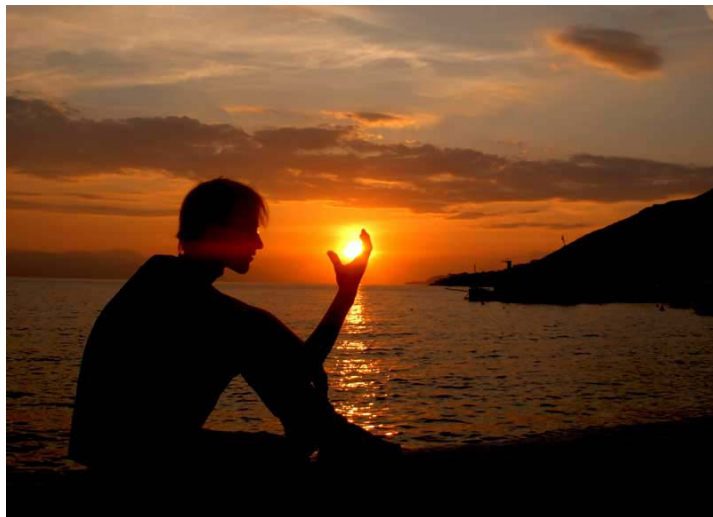
Soricelul se uita din crapatura lui din perete, cuprins de tristete.

Morala

Data viitoare când auzi ca cineva se confrunta cu o problema si tu ai impresia ca acest lucru nu te priveste, adu-ti aminte: Când unul dintre noi este amenintat, cu totii suntem expusi unui risc.

Suntem cu totii implicati în aceasta calatorie numita viata. Trebuie sa avem grija unii de altii si sa facem un efort în plus pentru a ne încuraja unii pe altii.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Transformarea interioara

Gei doi lupi

autor necunoscut

Am citit cu mult timp în urma o poveste care pe cât de simplă mi s-a părut, pe atât de mult m-a emotionat prin profunzimea ei.

Zilele acestea m-am bucurat foarte mult când am regăsit-o pe special4u.ro.

Această poveste spune despre o bătrâna Cherokee care vorbește cu nepotul ei. Îi povestește acestuia despre o luptă care se dă în lăuntrul ei. Este o batalie între 2 lupi.

Unul este rău: se înfurie, invidiază, regretă, lacomeste, e arogant, gelos, orgolios, minte, își plânge de milă, se simte inferior, vinovat, e plin de mânie...

Celălalt e bun: e vesel, calm, iubitor, umil, binevoitor, generos, încrezător, optimist, plin de compasiune și credință, recunoscător...

Nepotul se gândi pentru o clipă apoi întrebă:

“Și cine va câștiga această batalie?”

Bătrâna Cherokee i-a răspuns simplu:

“Cel pe care îl hrănesc.”

Morala

Tentația de a ne lăsa prinși de curgerea lucrurilor e mare întotdeauna, însă avem în permanentă posibilitatea de a face acea diferență care contează cu adevărat, un gest mic care să-i facă ziua celui de lângă noi.

Cred că până la urmă la asta se rezumă liberul arbitru, la a lăsa un lucru să se reflecte în inima noastră sau nu.

Ți s-a părut utilă această povestire? Vrei să mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rvbium.ro/abonament.php te poți abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odată abonat, vei primi maxim un e-mail pe săptămână, luni dimineața.

Un cui în inima

autor necunoscut

A fost odata un baiat cu un caracter foarte urât. Tatal lui i-a dat într-o zi un saculet cu cui si i-a spus sa bata câte un cui în usa gradinii de fiecare data când își pierde cumpatul si/sau se cearta cu cineva.

În prima zi a batut 37 de cui în usa.

Saptamânile ce au urmat a învățat sa se controleze si numarul cuielor batute în usa s-a micșorat de la o zi la alta. Descoperise ca este mult mai usor sa te controlezi decât sa bati cui într-o usa. În sfârșit a sosit ziua în care baiatul nu a mai batut nici un cui în usa.

S-a dus prin urmare la tatal sau sa îi spuna ca nu a mai batut nici un cui în aceasta zi.

Tatal lui i-a spus atunci sa scoata un cui din usa pentru fiecare zi care trece în care nu își pierde rabdarea.

Zilele au trecut si în sfârșit baiatul a putut sa-i spuna tatalui ca a scos toate cuietele din usa. Tatal l-a condus pe baiat pâna în fata usii si i-a spus:

« Fiule, te-ai purtat foarte bine dar priveste câte gauri sunt în usa ! ». Nu va mai fi niciodata ca înainte. Când te certi cu cineva si când îi spui lucruri urâte îi lasi o rana ca aceasta.

Morala

Poti înfige un cutit într-un om si sa îl scoti imediat dar rana va ramâne pentru totdeauna. Nu are importanta de câte ori te vei scuza, rana va ramâne. O rana verbala face la fel de rau ca si una fizica. Cei dragi te fac sa zâmbesti si te încurajeaza. Sunt gata sa te asculte atunci când ai nevoie, te sustin si își deschid în fata ta inima. Ai grija cu sentimentele lor.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Povestea vasului crăpat

autor necunoscut

O femeie bătrâna din China avea doua vase mari, pe care le atârna de cele două capete ale unui băț, și le căra pe după găț. Un vas era crăpat, pe când celălalt era perfect și tot timpul aducea întreaga cantitate de apă.

La sfârșitul lungului drum ce ducea de la izvor până acasă, vasul crăpat ajungea doar pe jumătate. Timp de doi ani, asta se întâmpla zilnic: femeia aducea doar un vas și jumătate de apă. Bineînțeles, vasul bun era mândru de realizările sale. Dar bietului vas crăpat îi era atât de rusine cu imperfecțiunea sa, și se simtea atât de rău că nu putea face decât jumătate din munca pentru care fusese menit!

După 2 ani de așa zisă nereușită, cum credea el, i-a vorbit într-o zi femeii lângă izvor: "Mă simt atât de rusinat, pentru că această crăpătură face ca apa să se scurgă pe tot drumul până acasă!"

Bătrâna a zâmbit, "Ai observat că pe partea ta a drumului sunt flori, însă pe cealaltă nu?" Asta pentru că am știut defectul tău și am plantat semințe de flori pe partea ta a potecii, și, în fiecare zi, în timp ce ne întorcem, tu le uzi. De doi ani culeg aceste flori și decorez masa cu ele. Dacă nu ai fi fost așa, n-ar mai exista aceste frumuseți care înfrumusează casa."

Morala

Fiecare dintre noi avem defectul nostru unic. Însă crăpăturile și defectele ne fac viața împreună atât de interesantă și ne răsplătesc atât de mult!

Trebuie să luăm fiecare persoană așa cum este și să căutăm ce este bun în ea. Deci nu uităm să mirosim florile de pe partea noastră a drumului!

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poți abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe săptămână, luni dimineața.

Morcov, oua... sau boabe de cafea?

autor necunoscut

O tanara a mers la mama ei si i-a povestit despre viata sa si despre lucrurile grele pe care le are de infruntat. Nu mai putea, vroia sa se dea batuta. Se saturase sa se tot lupte si sa se chinuie. Se parea ca ori de cate ori reusea sa rezolve o problema, alta noua isi facea aparitia.

Mama ei o duse in bucatarie. A umplut 3 vase cu apa si le-a pus pe fiecare la foc. In scurt timp apa din ele a inceput sa fiarba. In primul vas a pus morcovi, in al doilea oua, iar in ultimul vas cafea macinata. Le-a lasat sa fiarba fara sa scoata nicio vorba.

Dupa 20 minute a oprit focurile. A pescuit morcovii si i-a pus intr-un bol. A scos afara ouale si le-a pus intr-un bol. Apoi a scos cu un polonic si cafeaua si a pus-o in al treilea bol.

Intorcandu-se spre fata ei a intrebat-o:

"Spune-mi ce vezi?"

"Morcovi, oua si cafea", a raspuns ea.

Mama ei a adus-o mai aproape si a rugat-o sa ia morcovii in mana si sa-i spuna ce simte. Fata a facut ce i se ceruse, si a remarcat ca acestia sunt moi. Apoi mama ei a rugat-o sa ia un ou si sa-l curete de coaja. Facand aceasta, fata a observat ca oul este acum tare. In final, mama a rugat-o sa sorbeasca din cafea. Fata zambind a savurat o inghititura din cafeaua cu o aroma imbietoare.

Curioasa, a intrebat-o pe mama ei: "Ce inseamna toate acestea, mama?"

Mama ei i-a explicat ca toate cele 3 lucruri au avut parte de aceeasi adversitate, apa fiarta. Fiecare dintre ele a reactionat in asa diferit.

- Morcovii au fost la inceput tari, puternici si neinduplecati. Dar apa fiarta i-a inmuia si au devenit slabi.
- Oul a fost fragil. Coaja lui subtire i-a protejat lichidul interior, dar dupa ce a fiert continutul sau s-a intarit.
- Boabele de cafea macinate au fost unice. Dupa ce au fost fierte, ele au schimbat apa.

"Care dintre ele esti tu?" si-a intrebat fiica. "Cand adversitatea bate la usa ta, tu cum raspunzi? Esti un morcov, un ou sau un bob de cafea?"

Gandeste-te si tu: Care sunt eu?

- Sunt morcovul care pare puternic, dar durerea si adversitatea ma fac sa imi pierd puterile, sa devin fragil.
- Sunt oul care porneste la drum cu o inima maleabila, care se schimba cu caldura? Am un spirit fluid care dupa o moarte, o despartire, probleme financiare sau alte greutati se aspreste? Exteriorul meu e mereu acelasi, dar in interior zace o inima impietrita?
- Sau sunt precum boabele de cafea? Atunci cand apele devin fierbinti reusesc sa schimb situatiile din jurul meu si sa dau tot ce am mai bun din mine?

Morala

In timpurile in care intunericul si esecurile primeaza, te poti ridica la un alt nivel? Cum faci fata adversitatii? Esti un morcov, un ou sau o boaba de cafea?

Poate ca ai parte de destula bucurie care sa te faca dulce, de suficiente incercari care sa te faca puternic, de suficienta tristete care sa te faca uman si de suficienta speranta ca sa te faca fericit.

Cei mai fericiti oameni nu au neaparat cel mai bun sau cel mai mult din toate; dar ei stiu sa beneficieze din plin de tot ceea ce le apare in cale. Cel mai luminos viitor va avea intotdeauna la baza un trecut uitat, nu poti inainta in viata pana cand nu lasi la o parte esecurile si suferintele din trecut.

Atunci cand te-ai nascut, tu plangeai si toti cei din jurul tau radeau. Traieste-ti viata astfel incat la finalul ei tu sa fii cel care rade si toti cei din jurul tau sa planga.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Mentorul Chinez

autor necunoscut

Un tanar luptator in vechea si indepartata China isi pierduse toata increderea in sine in urma incercarilor vietii si a razboaielor la care a participat.

Era suparat tot timpul. Cand se afla in public avea manifestari arogante si era iute la minie chiar si in preajma prietenilor sai care incercau sa-l consoleze. O frica nemarturisita ii patrunsese in oase. Tot felul de intrebari despre viata si moarte il bantuiau.

Intr-una din acele zile negre din viata lui prietenii sai l-au indemnat sa mearga la un mare maestru care locuia in munti si sa ii puna lui acele intrebari la care ei nu-i puteau raspunde. Razboinicul a plecat.

Cand a ajuns la coliba maestrului a vazut ca acesta era de fapt un batranel uscativ si cu privirea blanda. Tanarul i-a spus pe un ton aspru:

-Batrane! Am auzit ca esti intelept si ai raspuns la orice intrebare. Vreau sa stiu care este diferenta dintre iad si rai.

Pe acelasi ton, maestrul i-a raspuns:

-Ti-ai petrecut toata viata luptand. Esti prea prost ca sa faci diferenta dintre cele doua.

Iute la manie, razboinicul a scos sabia si invartind-o prin aer s-a repezit catre batranul care statea nemiscat. Lama taioasa s-a oprit la doua degete de gatul maestrului... Apoi s-a retras.

Batranul a ramas in continuare neclintit. Apoi a spus:

-Asta este iadul!

Luptatorul a facut ochii mari si cu voce tremurinda a zis: Ti-ai riscat viata ca sa-mi arati ce inseamna iadul...??? Erai la un pas de moarte si nici macar nu ai clipit...

-Iar acesta este raiul, i-a raspuns maestrul.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Capcana de mistreti

autor necunoscut

Era odata un sat atacat deseori de mistreti. In fiecare zi, acestia intrau in sat si provocau mari distrugerii in incercarea lor de a-si gasi hrana. Satenii au incercat diferite metode pentru a-i indeparta sau a-i vana, dar fara prea mult noroc.

Intr-o zi, un intelept dintr-un sat vecin a venit sa-i sfatuiasca pentru a scapa de mistreti. El le-a cerut satenilor sa ii asculte intocmai sfaturile si instructiunile. Pentru ca deja incercasera pana atunci tot ce le statuse in puteri, satenii au acceptat. Inteleptul le-a spus acestora sa adune mancare pentru mistreti din toate gospodariile si sa o puna in mijlocul unui camp.

Ei i-au urmat sfatul si indata au vazut sute de mistreti apropiindu-se de locul unde fusese asezata mancarea. Mistretii s-au aratat mai intai ingrijorati, dar odata ce au luat primele inghitituri au prins curaj si s-au intors in acel loc si in zilele urmatoare.

In fiecare zi, satenii puneau cat mai multa mancare... iar mistretii veneau acolo sa manance. Dupa un timp, inteleptul le-a cerut oamenilor sa ridice patru stalpi mari care sa marcheze locul. Mistretii erau prea preocupati de manancare si n-au observat.

Dupa cateva saptamani, mistretii aveau deja obiceiul de a veni sa manance mancarea pusa de sateni fara sa mai dea atentie locului unde ea se gasea asezata. Inteleptul a pus apoi oamenii sa imprejmuiasca cu un gard campul si sa faca o poarta mare pe unde sa poata intra mistretii sa manance. In cele din urma, satenii au reusit sa termine gardul si atunci au inchis poarta, prinzand mistretii inauntru. Mistretii fusesera invinsi!

Morala

Comportamentele pe care le dezvoltam au un sens, o utilitate intr-un anumit context. Pe de o parte, economisim energie si timp folosindu-le. Pe de alta parte...din pacate de prea multe ori continuam sa folosim comportamentele deja invatate si atunci cand contextul se schimba, si astfel obiceiurile pe care le avem se transforma in capcane.

Unul dintre lucrurile care îi deosebesc pe oamenii de succes de ceilalți oameni este **acuitatea: capacitatea de a observa prompt schimbările contextului în care evoluează.**

Ca urmare, ei pot acționa de fiecare dată în consecință, fără a lăsa obiceiurile pe care le au să se transforme în capcane.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet **www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php** te poți abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe săptămână, luni dimineața.

Poveste cu un magar

autor necunoscut

Intr-o buna zi, magarul unui taran cazu intr-o fantana. Nefericitul animal se puse pe zbierat, ore intregi, in timp ce tarantul cauta sa vada ce e de facut. Pana la urma, tarantul hotari ca magarul era oricum batran, iar ca fantana, fiind secata, tot trebuia sa fie acoperita odata si-odata. Astfel a ajuns la concluzia ca nu mai merita osteneala de a-l scoate pe magar din adancul fantanei.

Asa ca tarantul isi chema vecinii, ca sa-i dea o mana de ajutor. Fiecare dintre ei apuca cate o lopata si incepu sa arunce de zor pamant inauintrul fantanei. Magarul pricepu de indata ce i se pregatea si se puse si mai tare pe zbierat. Dar, spre mirarea tuturor, dupa citeva lopeti bune de pamant, magarul se potoli si tacu. Tarantul privi in adincul fantanei si ramase uluit de ce vazu.

Cu fiecare lopata de pamant, magarul cel batran facea ceva neasteptat: se scutura de pamant si pasea deasupra lui. In curand, toata lumea fu martora cu surprindere cum magarul, ajuns pana la gura fantanei, sari peste ghizduri si iese frematind...

Morala

Viata va arunca poate si peste tine cu pamint si cu tot felul de greutatei...

Insa, secretul pentru a iesi din fantana este sa te scuturi de acest pamant si sa-l folosesti pentru a urca un pas mai sus. Fiecare din greutatile noastre este o ocazie pentru un pas inainte. Putem iesi din adancurile cele mai profunde daca nu ne dam batuti. Foloseste pamantul pe care ti-l arunca peste tine ca sa mergi inainte.

Aminteste-ti de cele 5 reguli pentru a fi fericit:

1. Curata-ti inima de ura, frica, egoism;
2. Scuteste-ti mintea de preocupari inutile;
3. Simplifica-ti viata si fa-o mai frumoasa;
4. Daruieste mai mult si asteapta mai putin;
5. Iubeste mai mult si ... scutura-te de pamant, pentru ca in viata asta, tu trebuie sa fii solutia, nu problema.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Floarea rosie

autor necunoscut

Într-o zi un baietel s-a dus la scoala. Baietelul era mic, iar scoala era mare. Dar când baietelul a vazut ca intrarea în clasa lui se facea printr-o usa direct din curte a fost foarte fericit... iar scoala nu i s-a mai parut atât de mare ca la început.

Într-o dimineata când baietelul se afla în clasa, profesoara le-a spus copiilor: "Astazi o sa facem un desen". "Grozav", a spus baietelul, caci îi placea foarte mult sa deseneze. Stia sa deseneze o multime de lucruri: lei si tigri, pui si vaci, trenulete si vapoare. Si si-a scos cutiuta cu creioane colorate si a început sa deseneze...

Dar profesoara a zis "Asteptati!", "Nu începuteti înca!". Si a asteptat pâna când i s-a parut ca toti copiii sunt pregatiti. "Acum o sa desenam o floare", a zis profesoara. "Grozav" s-a gândit baietelul, caci îi placea sa deseneze flori. Si a început sa deseneze flori frumoase, si le-a colorat în roz, portocaliu, albastru.

Dar profesoara le-a zis copiilor: "Asteptati, va voi arata eu cum sa colorati". Si a desenat o floare rosie cu o tulpina verde. "Acum puteti începe!", a zis profesoara. Baietelul a privit floarea profesoarei, apoi s-a uitat la floarea sa. A lui era mai frumoasa decât a profesoarei; dar n-a spus nimic. A întors doar pagina si a desenat o floare ca cea a profesoarei... Era rosie, cu o tulpina verde.

Într-o alta zi, când baietelul intrase în clasa prin usa din curte profesoara le-a spus copiilor: „Astazi o sa facem ceva din argila”. „Grozav”, a spus baietelul, caci îi placea sa lucreze cu argila. Stia sa faca tot felul de lucruri din argila: Serpi si oameni de zapada, elefanti si camioane. Dar a asteptat pâna ce toti copiii au fost gata.

„Acum o sa facem o farfurie”, a zis profesoara. „Grozav”, s-a gândit baietelul caci îi placea sa faca farfurii de toate formele si marimile. Si a început sa faca farfurii de toate formele si marimile. Dar profesoara le-a spus copiilor: „Asteptati, va arat eu cum se face!”. Si le-a aratat cum sa faca o farfurie adâncă. „Asa! Acum puteti începe!”, a zis profesoara.

Baietelul s-a uitat la farfuria profesoarei si apoi la ale sale. Îi placeau mai mult farfuriile lui, decât farfuria adâncă a profesoarei. Dar n-a spus nici un cuvânt. Si-a transformat farfuriile lui într-o bila mare de argila din care a facut o farfurie adâncă si mare ca cea facuta de profesoara.

Si foarte curând baietelul a învățat să aștepte și să privească și să facă lucruri ca cele făcute de profesoara, și foarte curând n-a mai făcut nimic de unul singur.

Si s-a întâmplat într-o zi ca baietelul și familia lui s-au mutat într-o altă casă, într-un alt oraș.

Si baietelul a trebuit să meargă la școală. Școala cea nouă era și mai mare și nu mai avea nici o ușă prin care să intre direct din curte în clasa lui. Trebuia să urce niște trepte înalte și să meargă de-a lungul unui coridor lung până ajungea în clasa lui.

În prima zi de școală profesoara le-a zis copiilor: „Astăzi o să facem un desen!” „Groza!” a zis baietelul, și a așteptat să-i spună profesoara ce să facă... Dar ea n-a zis nimic. S-a plimbat prin clasă. Când a ajuns lângă baietel i-a spus:

„Tu nu vrei să desenezi?”

„Ba da!” a zis baietelul.

„Ce desen facem?”

„Nu știu până nu-l faci” a zis profesoara.

„Cum să-l fac?” zise baietelul

„Cum îți place tie!” răspunse ea

„Să-l colorez cum vreau eu?” a mai întrebat baietelul

„Cum vrei tu!” a fost răspunsul ei.

„Dacă tot îți faci același desen, și îți colorezi la fel cum să știu eu cine l-a făcut?”

„Nu știu!” zise baietelul

Si a început să deseneze o floare roșie cu o tulpină verde...

Morala

Creativitatea umană este un dar nepretuit. Îți aduci aminte de ușurința cu care puteai să îți imaginezi jocuri când erai copil, sau să vezi în jucăria de carpe cea mai frumoasă papușă din lume?

Einstein spunea ca " Mintea intuitiva este un dar sacru iar mintea rationala este servitorul ei de incredere. Am creat o societate care onoreaza servitorul si a uitat darul. "

Cine spune ca floarea trebuie sa aiba petale rosii si frunze verzi? Puterea de a fi creativi este ceea ce ne defineste ca oameni, iar atunci cand vom fi inlantuiti in proceduri de lucru... nu ne vom diferentia prea mult de masinile care le-am construit.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Magia lucrurilor marunte

Cu adevărat important

autor necunoscut

Un băstinas american si prietenul lui treceau, in centrul orasului New York, pe lângă Times Square in Manhattan. Era in timpul prânzului si străzile erau pline de oameni. Masinile claxonau, frânele taxiurilor scârtau pe la colturi, sirenele zornăiau, sunetele orasului erau asurzitoare. Deodată, băstinasul spune, "Aud un greiere!"

Prietenul sau spune: "Ce? Esti nebun? Cum poti sa auzi un greiere in gălăgia asta!"

"Nu, sunt sigur!" a spus el, "Am auzit un greiere!"

"E o nebunie," i-a răspuns prietenul.

Insa el asculta cu atentie un moment, si apoi se îndreptă, traversând strada, spre un ghiveci de ciment, in care cresteau niste plante. S-a uitat in ele si pe sub crengile lor, a descoperit un mic greiere.

Amicul sau a fost pur si simplu uimit. "E incredibil! Cred ca ai urechi supraomesti!"

"Nu", a spus băstinasul. "Urechile mele nu sunt cu nimic diferite de ale tale. Depinde ce vrei sa asculti."

"Dar nu se poate!" a spus prietenul. "N-as putea auzi un greier, in asa o gălăgie."

"Da, într-adevăr," a venit replica. " Depinde ce este cu adevărat important pentru tine . Hai să-ti arăt!"

A băgat mana in buzunar si a scos câteva monede, pe care, in mod discret, le-a scăpat pe trotuar.

Atunci, in ciuda zgomotului soselei aglomerate, care le surzea urechile, au putut observa pe o raza de 20 de picioare distantă, fiecare cap întorcându-se să vadă dacă banii căzuți nu erau ai lor.

"Ai înțeles ce vreau să spun?" a întrebat băstinasul american. "Totul depinde de ce este important pentru tine."

Morala

Nu exista forta mai mare decat forta gandului. Un lucru gandit este pe jumătate realizat. Gandurile negre vor crea situatii intunecate... gandurile luminoase, vor crea situatii si circumstante luminoase.

Esti ceea ce gandesti! Iar ceea ce gandesti este suma a ce pretuiesti tu cel mai mult.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Gesturi marionete

autor necunoscut

Acum douazeci de ani lucram ca si taximetrist ca sa ma intretin. Cand am ajuns , la 2:30 AM, cladirea era acoperita in intuneric, doar cu exceptia unei singure lumini la o fereastră de la parter...

In asemenea circumstante, multi taximetristi ar claxona o data sau de doua ori, ar astepta un minut si apoi ar pleca. Dar am vazut prea multi oameni care depindeau de taxi ca fiind singurul lor mod de transport. Daca nu mi se parea un pericol, intotdeauna mergeam la usa.

Deci am mers si-am batut la usa. " Doar un minut" raspunse o voce firava, a unei persoane mai in varsta. Auzeam ceva fiind tras de-a lungul pardoselii. Dupa o pauza lunga, usa s-a deschis. O femeie mica de statura, in jur de vreo 80 de ani statea in fata mea. Purta o rochie colorata si o palarie mare cu un material de catifea prins pe ea, ca si o dintr-un film din anii '40.

Langa ea era o valiza mica de nailon. Apartamentul arata ca si cum nimeni n-ar mai fi locuit acolo de ani de zile. Tot mobilierul era acoperit cu cearsafuri.

Nu gaseai nici un ceas pe pereti, nici bibelori sau alte lucruri pe rafturi. Intr-un colt era un panou plin cu poze peste care era pus un suport de sticla.

"Ati putea sa imi duceti bagajul pana la masina?"zise ea.

Am dus valiza la masina si apoi m-am intors sa sa o ajut pe femeie. Ea m-a luat de brat si am mers incet spre masina. A continuat sa-mi multumeasca pentru amabilitatea mea.

"Nu e mare lucru" I-am zis eu. " Doar incerc sa-mi tratez pasagerii in felul in care as vrea ca mama mea sa fie tratata"

" Oh, sunteti un baiat asa de bun!" zise ea.

Cand am intrat in masina, mi-a dat o adresa, si apoi m-a intrebat: " Ai putea sa conduci prin centrul orasului?"

"Nu este calea cea mai scurta" am raspuns eu rapid.

" Oh, nu conteza" spuse ea. " Nu ma grabesc. Eu acum merg spre azil..."

M-am uitat in oglinda retrovizoare. Ochii ei erau scanteitori... " Nu mi-a mai ramas nimeni din familie..." a continuat ea." Doctorul spune ca nu mai am mult timp..." In tacere am cautat ceasul de taxare si l-am oprit.

"Pe ce ruta ati vrea sa merg?" Am intrebat.

Pentru urmatoarele doua ore am condus prin oras. Mi-a aratat cladirea unde odata ea lucrase ca si operator pe lift. Am condus prin cartierul unde ea si sotul ei au locuit cand erau proaspat casatoriti. M-a dus in fata unui magazin cu mobila care odata fusese o sala de bal unde obisnuia sa mearga la dans pe vremea cand era fata. Cateodata ma ruga sa opresc in fata unor cladiri sau colturi de strada si sa staa cu ea acolo in intuneric, contemplant in tacere.

Cum prima aluzie de soare sa aratat pe orizont, mi-a spus dintr-odata:

"Sunt obosita... Hai sa mergem."

Am condus in tacere spre adresa pe care mi-o daduse.

Era o cladire ieftina, ca si o casa mica , cu un drum de parcare care trecea pe sub o portita. Doi oameni au venit spre taxi cum am si ajuns acolo. Erau ateniti si concentrati asupra fiecarei miscari pe care o facea femeia. Am deschis portbagajul si am dus micuta valiza pana la usa . Femeia fusese deja asezata intr-un scaun cu rotile.

"Cat va datorez?" a intrebat ea, in timp ce-si cauta portmoneul.

"Nimic" am zis eu.

" Dar trebuie si tu sa te intretii."

"Nu va faceti griji...sunt si alti pasageri" am raspuns eu.

Aproape fara sa ma gandesc m-am aplecat si i-am dat o imbratisare. Ea m-a strans cu putere..

" Ai facut unei femei in varsta un mic moment de bucurie" spuse ea. " Multumesc."

I-am strans mana si apoi am plecat in lumina diminetii.

In spatele meu, o usa se inchisese... Era ca si sunetul de incheiere a unei vieti... Nu am mai luat alti pasageri in tura aceea de lucru. Am condus pierdut in ganduri... Pentru restul zile de-abia puteam vorbi.

Morala

Ce ar fi fost daca femeia aceea ar fi dat peste un taximetrist manios, sau unul care ar fi fost nerabdator sa-si termine tura?...

Ce-ar fi fost daca as fi refuzat sa iau comanda, sau doar sa claxonez o data si apoi sa plec?..

Uitandu-ma in urma. nu cred ca am facut ceva mai important in intreaga mea viata. Suntem conditionati sa credem ca vietile noastre se invart in jurul unor momente marete.

Dar adesea aceste momente marete ne iau prin surprindere- frumos impachetate in ceea ce altii ar considera ceva putin, ceva neinsemnat.

OAMENII S-AR PUTEA SA NU-SI AMINTEASCA EXACT CEEA CE AI FACUT SAU CEEA CE AI SPUS, DAR INTOTDEAUNA ISI VOR AMINTI CUM I-AI FACUT SA SE SIMTA!!!

Viata aceasta s-ar putea sa nu fie petrecerea pe care o speram, dar cat timp suntem aici putem de asemenea sa dansam. In fiecare dimineata cand imi deschid ochii, imi spun: " Ziua de azi este o zi speciala!"

Amintiti-va asta, prietenii mei: nu ne mai putem intoarce niciodata inapoi, acesta e singurul spectacol pe care il jucam.

Trateaza oamenii in felul in care ai vrea TU sa fii tratat !!!!!!!!!!!

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Doar asta conteaza

autor necunoscut

Se povesteste ca intr-o zi din vremuri demult apuse un om a trebuit sa faca o calatorie intr-o tara indepartata, aflata peste mari si tari.

In drumul sau a intalnit tot felul de oameni, cu obiceiuri mai mult sau mai putin asemanatoare. Si-a amintit pentru tot restul vietii de unul dintre acestea.

Era dimineata cand a zarit in departate turnurile unei cetatii. Pana sa ajunga in apropierea ei se facuse deja pranzul, si cum in partea dreapta a drumului se afla un cimitir ingrijit, cu pomi umbrosi si flori frumos parfumate, omul s-a hotarat sa faca un scurt popas.

Pasind catre o banca pe care o zarise in apropiere, omul a citit ceea ce era scris pe cruci... "A trait sase ani, trei luni si patru zile"... "A trait unsprezece ani, doua luni si cinci zile"... "A trait trei ani, patru luni si patru zile"... "A trait noua ani, opt luni si doua zile"...

S-a intristat crezand ca nimerise intr-un cimitir pentru copii, si unul dintre locuitorii cetatii l-a vazut si a intrebat:

-De ce esti atat de trist, ai pe cineva din familie ingropat aici? Mama, tatal poate...?"

-Cum s-ar putea una ca asta, doar vad ca aici sunt ingropati numai copii!

-Nu... doar ca, vezi... noi cand ne nastem primim fiecare cate un carnetel. La inceput tin socoteala parintii pentru noi, apoi scriem singuri... de fiecare data cand ne-am bucurat si pentru cat timp... iar cand unul dintre noi se duce, familia aduna timpul pe care l-a petrecut bucurand-se... si asta este ceea ce vezi tu scris aici.

-Timpul pe care l-ati petrecut bucurandu-va...

-Da, pentru noi doar asta conteaza!

Morala

Daca ar fi fost sa ai un astfel de carnetel, tu cati ani, cate luni si cate zile crezi ca ai fi adunat in el pana acum? Oricata bucurie ai adunat si ai daruit pana acum, iti doresc sa traiesti... pana la adanci batranete!

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primești pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

O dupa-amiaza in parc

de Julie A. Manhan

A fost odata un baietel care dorea sa-L întâlneasca pe Dumnezeu. Stia ca era o calatorie lunga pâna unde locuia Dumnezeu, asa ca si-a pus în gentuta de gradinita un pachet cu biscuiti si sase cutii cu suc. A plecat la drum.

La numai trei strazi de casa lor, a vazut o batrânică stând pe banca într-un parc. Privea la niste porumbei. Baietelul s-a asezat lângă ea si a deschis gentuta. Era gata sa soarba putin suc, când vazut ca batrâna arata foarte flamândă. I-a oferit un biscuit. Ea l-a acceptat cu multumire si i-a zâmbit. Zâmbetul ei era atât de frumos, asa ca baietelul dori sa-l mai vada; îi darui si o cutie de suc. Din nou ea îi zâmbi atât de frumos. Era încântat.

Au stat acolo întreaga dupa-amiaza, mâncând si zâmbind. Nimeni nu spunea niciun cuvânt.

Când seara se lasa peste oras, baietelul își dadu seama ca este obosit si ca trebuie sa plece acasa. Dupa ce facu câtiva pasi, se întoarse si-i dadu batrânei o îmbratisare. Ea îi darui cel mai mare si frumos zâmbet.

Când baietelul deschise usa casei, mama fu surprinsa de bucuria de pe fata copilului ei. L-a întrebat:

- Ce ai facut azi de esti atât de fericit?

- Am prânzit cu Dumnezeu.

Dar înainte ca mama sa poata spune ceva, adauga:

- Stii ceva? Are cel mai minunat zâmbet pe care l-am vazut vreodata!

Între timp, batrâna, radiind de bucurie, ajunse si ea acasa. Fiul ei, uimit de pacea de pe fata ei, o întreba:

- Mama, ce ai facut azi de esti atât de fericita?

- Am mâncat biscuiti în parc cu Dumnezeu.

Dar înainte ca fiul ei sa poata spune ceva, adauga:

- Stii, este mult mai tânar decât mi-am închipuit.

Morala

Gesturile marunte au o putere miraculoasa asupra celor de langa noi. Faptul ca mergi la magazinul din colt si vanzatoarea se uita urat la tine iti poate strica ziua. La fel de bine insa poti sa mergi la acelasi magazin si atunci cand ceri o paine sau ce vrei tu sa cumperi sa arborezi cel mai frumos zambet si sa-i faci vanzatoarei ziua mai usoara. Nu este usor sa fi vanzator.

Oricum cele de mai sus sunt doar un exemplu. Te invit sa experimentezi puterea zambetului... ori de cate ori ai ocazia.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.

Lucruri marunte

autor necunoscut

Dupa evenimentele dela 11 septembrie, o firma a invitat membrii ramasi ai altor firme care fusesera afectate de atentate sa imparta spatiul de birouri ramas disponibil.

La una din intalnirile de dimineata, seful serviciului de securitate a spus povestile acelor oameni ramasi in viata... si motivele lor au fost toate lucruri "MARUNTE":

Asa cum probabil ati mai auzit, directorul firmei a supravietuit in ziua aceea fiindca fiul lui incepuse gradinita.

Un altul a ramas in viata fiindca iesise sa cumpere gogosi.

O femeie a intarziat la serviciu fiindca nu sunase ceasul desteptator.

Un altul a pierdut autobuzul.

Un altul si-a murdarit hainele cu mancare la micul dejun si a trebuit sa se schimbe.

Altuia nu i-a pornit masina.

Unul s-a intors sa raspunda la telefon.

Copilul altuia nu a fost gata la timp pentru a fi dus la scoala.

Altul nu a gasit un taxi.

Exemplul care i-a uimit pe toti a fost al unui om care se incaltase cu o pereche de pantofi noi in dimineata aceea.

Pe drum spre serviciu l-au ros pantofii si s-a oprit la farmacie sa cumpere leucoplast.

De aceea este in viata astazi.

Morala

Acum, cand ma intepenesc in trafic, pierd un lift, ma intorc din drum sa raspund la telefon... adica toate acele lucruri marunte care ma enerveaza, ma gandesc ca probabil acela este locul in care Dumnezeu vrea ca eu sa ma aflu in acel moment...

Data viitoare cand dimineata ta pare ca incepe prost, cand copiii se imbraca prea incet, nu gasesti cheile masinii, prinzi toate semafoarele pe rosu, nu te simti suparat sau frustrat.

Ti s-a parut utila aceasta povestire? Vrei sa mai primesti pe e-mail astfel de povestiri? La adresa de internet www.unelte.rrvbium.ro/abonament.php te poti abona la newsletterul **Unelte Pentru Schimbare**. Odata abonat, vei primi maxim un e-mail pe saptamana, luni dimineata.